

oznanilo

Samo nekaj let živimo,
zakaj bi torej
ne storili vsega,
kar je v naši moči,
da drug drugemu
naredimo življenje lepo?
(Robert Koch)

1. adventna nedelja

leto IX /2010-18
02. december 2018

Lk 21,25–28.34–36

GOSPOD PRIHAJA

Beseda „advent“ pomeni „prihod“ ali „prisotnost“. V antičnem svetu je označevala prihod kralja ali cesarja v neko pokrajino. Kristjani pa z izrazom „advent“ označujemo prihod Boga in njegovo prisotnost v svetu. Gre za skrivnost, ki zaobjema ves kozmos in zgodovino in obsega dva vrhunška trenutka. To sta prvi in drugi Kristusov prihod. Prvi prihod je učlovečenje, drugi je njegova slovesna vrnitev ob koncu časov. Zato Cerkev Jezusov prihod pričakuje v čuječnosti in dejavnosti. K temu nas danes spodbuja Božja beseda, ki nam govori, kako naj se vedemo,

da bomo pripravljene na Gospodov prihod. V Lukovem evangeliju Jezus učencem pravi: »Varujte se, da vam srca ne bodo obtežena z razuzdanostjo, pijanostjo in življenjskimi skrbmi ..., bedite in vsak čas molíte« (Lk 21,34–36). Torej, zmernost in molitev. Apostol Pavel dodaja povabilo k rasti v preobilju ljubezni, s katero naj ljubimo drug drugega

in vse ... tako da bi Gospod naša srca utrdil, da bodo neoporečna v svetosti (prim. 1 Tes 3,12–13).

Sredi pretresov sveta ali puščave brezbriznosti in materializma kristjani prejemo odrešenje od Boga in o njem pričujejo z drugačnim načinom življenja. Tako smo podobni mestu,

ki stoji na gori. Skupnost vernih je namreč znamenje Božje ljubezni, njegove pravičnosti, ki je „že“ prisotna v zgodovini, ki pa „še ni“ popolnoma uresničena. Zato jo je treba vedno pričakovati, zanjo prositi in potrpežljivo in pogumno iskati. V Mariji, ki v polnosti uteleša duha adventa, za katerega je značilno poslušanje Boga, je ena sama globoka želja izpolnjevati njegovo voljo, veselo služenje bližnjemu. Njej se pustimo voditi, da nas Bog, ki prihaja, ne bi našel zaprtih in raztresenih, temveč bo lahko v vsakem izmed nas vsaj nekoliko razširil svoje kraljestvo ljubezni, pravičnosti in miru.

Brez ljubezni vse poklekovanje
in vse zvonjenje
in vsi posti nič ne koristijo;
če ne ljubiš, nisi kristjan.
(Raoul Follereau)

Jutro je. Odpravim se v cerkev k jutranji maši. Cerkev je še temna, ni še praznično osvetljena – tudi moje življenje ne. Toda moje oči so uprte v svečo pred menoj. Ena samcata. Na adventnem vencu. Pogledam v mali plamen. Ne bom iskala vzroka zanj, saj ni zato tu, da bi ..., preprosto je tu. Nima ambicije, ne domišlja si, da bo osvetlil celo cerkev. Gori tu in se podarja in razdaja. In ne sprašuje, kaj prinaša. Pa vendar – ta mali plamen postaja luč v temi. Moje oči ga iščejo, v tem

h l a d n e m

jutru me celo malo ogreje. Teme ne more pregnati – pa vendar govori o upanju v vsej brezupnosti, pripoveduje mi o tem, da obstaja luč, ki prihaja v našo, v mojo temo. Še verjamem v to luč? Lahko otroško zaupam Bogu in prinesem predenj vse temine v sebi in okoli sebe, da bi jih osvetlil?

Andrea Schwarz

Za svetost niso potrebna
izredna junaštva,
nikakršno nenavadno obnašanje,
še manj smrtno resen obraz.
Bog v srcu in Bog pred očmi –
v tem obstaja ključ do svetosti.
(bl. Rupert Mayer)

Jn 18,33b–37

KRALJ, KI NI OD TEGA SVETA

Kraljev in cesarjev je vedno manj, saj jih imajo samo v nekaterih državah. Svet jih je v glavnem pospravil v muzeje, sijajne grobnice in arhive. Ljudstvo pa si je izbralo demokracijo in vlada samo sebi. Zdi se pa, da se dandanes nekakšni »kralji« in »cesarji« vračajo v drugačni preobleki. Uživajo celo večjo čast, še več podložnikov se jim klanja in še lepše kraljevske palače si privoščijo. Med te preoblečene kralje prištevam predvsem razne zvezdnike popularne glasbe. Sto tisoči jim plačujejo desetino, na koncertih pa od navdušenja dvigajo roke, padajo v trans in v nezavest. Nekaj podobnega bi lahko rekli o nekaterih vrhunskih športnikih, filmskih zvezdah, politikih, ki jim godi, da se zanje ljudstvo navdušuje. Kralji v novi preobleki, v novi izdaji. Zdi se torej, da tudi človek sredi zlate demokracije potrebuje kralje; potrebuje nekoga, ki ga skoraj po Božje časti, obožuje in mu služi. V človeku je silna potreba po čiščenju. Nekoga mora imeti na prestolu in ga častiti. Če to ni Bog, je pač kakšen drugi, manjši »bog«, ki ima lahko različna imena: Razum, Napredek, Kariera, Uspeh, Denar, Veliki jaz ... veliko je kandidatov za prestol. Po vsem tem se nam bo zdelo nad vse nesodobno, da kristjani govorimo o Kristusu kot kralju. Tega najbrž ne bi počeli, če ne bi bil Jezus sam

tako jasno rekel o sebi: »Kralj sem.« Ko je to izrekel, ni sedel na sijajnem prestolu v zlatih oblačilih, ampak je stal kot obsojenec pred rimskim upraviteljem Poncijem Pilatom. Kakšen kralj je torej? Odgovor izvemo, ko nadaljuje: »Moje kraljestvo ni od tega sveta.« Vsi drugi kralji v zgodovini so bili in so še vedno od tega sveta in za ta svet. Ljudje jim morajo služiti, streči in dajati. On pa pravi: »Nisem prišel, da bi mi stregli, ampak da bi jaz stregel in dal svoje življenje za vse.« To torej pomeni, da ni od tega sveta. Služiti, streči, darovati se – te reči zares niso od tega sveta. Presegajo ga.

OZNANILA

1. MIKLAVŽEVANJE -
- kdaj: **nedelja, 9. december 2018**,
- kje: cerkev Srca Jezusovega,

Program:

- sveta maša ob 9.30
- MIKLAVŽEVANJE
- druženje v bifeju

Darila:

Darila (v obsegu ene darilne vrečke) pripravite in prinesete starši sami ter jih oddate v prostoru pri vhodu v cerkev (prostor, kjer je klavir). Na darilo napišete ime in priimek otroka.

Jezus je odgovóril:

»Moje kraljestvo ni od tega sveta.
Ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta,
bi se moji služabniki bojevali,
da ne bi bil izročen Judom,
toda moje kraljestvo ni od tod.«
Pilat mu je rekel: »Torej si ti vendarle kralj?«
Jezus je odgovóril: »Ti praviš, da sem kralj.
Jaz sem zato rojen in sem prišel na svet zato,
da pričujem za resnico. Kdor je iz resnice,
posluša moj glas.« (Jn 18,36–37)

Prijatelji, ne bojte se življenja!

Kako dobro je živeti,
kadar storiš kaj dobrega
in resničnega.

(Fjodor Mihajlovič Dostojevski)

Pred Bogom ni nihče velik in odrasel;
tu smo vsi, prav do konca
svojega življenja, otroci.
Če pa smo že pozabili,
kako je treba biti otrok,
se moramo tega spet naučiti,
da bomo mogli priti
v nebeško kraljestvo.

(Dominik Thalhammer)

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

**Hvaležni ljudje so
kot rodovitna zemlja:
kar so prejeli, povrnejo stokratno.**
(August von Kozebue)

**Ste se danes
že nasmejali?**

Kako policaji nabirajo gobe?
Prvo, ki jo najdejo, mučijo toliko
časa, dokler ne pove, kje so druge.

Ljubo močno kašlja in zakliče sosedi:
»Ivanka, ali imate kaj proti kašlju?«
»Ne, nič nimam proti! Kar mirno
kašljajte!«

Šef uslužbencu: »Že petič ta teden ste
prišli prepozno v službo. Kaj naj si
mislim?« »Da je danes petek.«

Neki moški vstopi v avtobus in
zakriči: »Stojte, to je rop!«
Eden od potnikov z olajšanjem pravi:
»Hvala Bogu, bal sem se, da je kon-
trolor!«